

פרשת ניצבים – הרב אייל ורד

מחוטב עציך עד שואב מימך.

אחת לכמה שנים מתרחשת אולימפיאדה. ושם במרכז הענינים נמצאת המלכה- האתלטיקה. התחרות הזו - מקדשת את השלמות, את הגוף הקרוב ביותר לשלמות האנושית. כמובן שעל מנת להשיג שלמות זו יכולים לדרוס נפשות של ילדים קטנים באימונים מפרכים ומענים כמו בסין, או סתם לקחת חומרים אסורים ומזיקים כמו בשאר ארצות, אך העיקר הוא הגוף. כל חיסרון הוא כשלון. ואת החסרונות צריך להסתיר או להעלים, במגוון אמצעים.

במקביל, נערכות מידי פעם תחרויות לנכים. אולימפיאדת הנכים בשנה שעברה זכורה לכולנו כאשר הטייס יונתן שלנו זכה במדליית זהב בטניס. התחרות הזו מדגישה משהו אחר לגמרי. הגוף אינו נושא שם. הגוף נמצא, שבור, או קטוע או פגוע, מונח על כסא גלגלים כזה או אחר.

מה שעומד שם על הפרק זו היכולת להתגבר על החסרונות. החסרון נהפך במובן מסויים ליתרון מפני שדרכו ניתן לחוות ביתר שאת את העוצמה הפנימית, את כוחה של הנשמה הנמצאת בפנים, את הרוח הנמצאת בגוויה ומניעה אותה.

התחרות הראשונה היא של המושלמים.

והשניה היא של בעלי התשובה. אלו שיש להם כמה וכמה חסרונות, אך הם החליטו לא להכנע להם, אלא לגלות דרכם, ובגללם, יכולות פנימיות עמוקות וסמויות הקיימות בהם.

לא לחינם בזו הראשונה עם ישראל רחוק מלהצטיין. הגוף לשם גוף מעולם לא היה ולא יהיה הכשרון המרכזי שלנו. ואילו בזו השניה- ישראל מובילה. כי אנחנו בעלי תשובה. יודעים שאנחנו חסרים ובכל זאת מנסים, מבעד לחסרונות לגלות משהו אחר, פנימי ועמוק. וזדונות ונכויות נהפכות לנו לזכויות.

כי חטא הוא בעצם נכות. הרי למילה חטאים יש כמה פרושים. אחד מהם הוא חסרים. כמו שאמרה בת שבע לדוד בסוף ימיו ' וְהָיָה פֶשֶׁעְךָ אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ עִם אֲבֹתָיו וְהִיָּיתִי אֲנִי וְכִנִּי שְׁלֹמֵה **חֲטָאִים** ' ופרש שם רש"י- **חסרים**. החטא מונח בעצם העובדה שנבראנו חסרים, בעלי מום. עם יצרים ותאוות ונפילות ' אמנם כן יצר סוכן בנו'. מושלמים יש לו לקדוש ברוך הוא מספיק, רבבות מלאכים. ובכל אופן חפץ דווקא בנו, עם כל החסרונות שלנו, עם כל החטאים.

כי יש נחת מיוחדת שדווקא הנכה והחסר, לא מוותר ומראה למה הוא באמת מסוגל ומהיכן נובעת העוצמה. ככה בראת אותנו, חסרים ונכים. ובכל אופן אנחנו נבוא בראש השנה ונעמוד ונכריז יחי המלך. כי המלך הזה לא חפץ במושלמים. הוא חפץ באלו שמתאמצים עבורו. באלו שכדי להגיע נפלו ונכשלו, אבל שוב קמו, הפנים שרוטות מרוב מאמץ וגם הלב. הבגדים קצת קרועים ואין תואר והדר של ריצה מהירה ומשוחררת אלא רק זחילה מייגעת בתוך שדה קוצים כשכל צעד הוא איטי להחריד ומלא כאב.

אלו ימליכו את המלך. 'ראיתם את החסרים שלי' יאמר הקדוש ברוך הוא לפמליה של מעלה, ראו איך מבעד לחסרון הם לא מתייאשים, מנסים שוב ומצליחים. עומדים על הבימה הזו, עם החסרונות. לא מסתירים אותם. החסרונות הללו, החטאים הללו הם הרקע לכל הנחת הגדולה. מבעד לחסרון הם חוזרים. מבעד לכאב.

אתם ניצבים היום כולכם , אומרת לנו הפרשה. עומדים . ראשיכם שבטיכם, שבודאי נראים טוב, כמו שראוי להראות ראש שבט ומנהיג. אבל לא רק הם מתייצבים. באים גם חוטבי עצים ושואבי מים, בעלי גב כפוף וכפות ידיים מיובלות המצהה חרוש מרוב קמטים, והשרירים מכווצים. גם הם ניצבים עומדים וממליכים את המלך, דרך החסרונות.

בראש השנה לא מזכירים חטאים. כי בראש השנה מתברר שהחטאים, החסרונות, הם עצמם זכיות עצומות. כי **באנו אל המלך, ובפינו רק בקשה אחת, שיותן לנו, על אף כל חסרונותינו, על אף שאין אנו מושלמים כלל וכלל, ובעיני עצמנו איננו ראויים, ובכל אופן נפשנו בשאלתנו שיותן גם לנו להמליך את המלך.** והבקשה הזו, מפיהם של בעלי חסרונות, היא מעלה חן וחסד לפניו יתברך, וממתקת הדינים ומעבירה רוח של רחמים ותחנונים לפני המקום, לתת לנו שנה טובה ומתוקה, מלאת בטוב ובקרבה ' טוב ויִשָּׁר ה' על פְּנֵי יוֹרְהָ חַטָּאִים בְּדָרְךְ', אמן